

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 789/2013-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť RNDr. J. B., K., prechodne Česká republika, zastúpeného advokátom JUDr. D. S., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cbi 22/2009 a jeho uznesením z 20. apríla 2012 a tiež postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obo 47/2012 a jeho uznesením z 26. júna 2012 v spojení s dopĺňacím uznesením z 12. septembra 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť RNDr. J. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. decembra 2012 doručená sťažnosť RNDr. J. B., K., prechodne Česká republika (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. D. S., K., ktorou namieta porušenie svojho

základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cbi 22/2009 a jeho uznesením z 20. apríla 2012 a tiež postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obo 47/2012 a jeho uznesením z 26. júna 2012 v spojení s doplnčacím uznesením z 12. septembra 2012. Dňa 10. júla 2012 sťažovateľ doručil ústavnému súdu chýbajúcu spisovú dokumentáciu týkajúcu sa označených konaní a napadnutých rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cbi 6/2009 sa žalobou z 15. mája 2009 a jej následnými zmenami sťažovateľ domáhal na krajskom súde proti správcovi konkurznej podstaty úpadcu A. L. [ďalej len „úpadca“ alebo „žalovaný“ (konkurz na majetok úpadcu bol vyhlásený uznesením krajského súdu sp. zn. 6 K 30/99 z 31. marca 1999, pozn.)] určenia pravosti, výšky a poradia svojej pohľadávky v sume 88 258,20 € proti podstate z titulu mzdových nárokov z neplatného preradenia na inú prácu u úpadcu a následného neplatného ukončenia jeho členstva u úpadcu, ktorých neplatnosť bola konštatovaná právoplatnými súdnymi rozhodnutiami [neplatnosť preradenia na inú prácu rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 C 177/1990 z 19. februára 1991 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 Co 199/1991 z 19. júna 1991 a neplatnosť vylúčenia z členstva v družstve (u úpadcu) rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 C 177/1990 zo 6. augusta 1992 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 Co 368/1992 z 25. marca 1993, pozn.]. Sťažovateľ si uvedené mzdové nároky v predmetnom konaní uplatňoval za obdobie troch mesiacov pred vyhlásením konkurzu a počas priebehu konkurzného konania (od 1. januára 1999 do 31. marca 2009, pozn.) v súlade s § 31 ods. 3 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, za účinnosti ktorého bol na majetok úpadcu vyhlásený konkurz (ďalej len „ZKV“).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza: „... vo výzve Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 K 30/99-1576 zo dňa 28. 09. 2009 podľa § 29 ods. 5 ZKV som bol

upovedomený, že vo veci úpadcu A. L., správca konkurznej podstaty poprel uplatnenú pohľadávku proti podstate vo výške 82.733,28 Eur, ktorú si uplatňujem ako náhradu mzdy za obdobie od 01. 01. 1999 do 31. 03. 2009. Konkurzný súd ma vyzýval, aby som si v lehote 31 dní odo dňa doručenia tejto výzvy uplatnil popretú pohľadávku na príslušnom súde určovacíou žalobou proti správcovi konkurznej podstaty. Zároveň som bol poučený, že pri zmeškaní lehoty nemožno na pohľadávku pri rozvrhu prihliadať.

Žalobu na základe tejto výzvy som doručil súdu dňa 28. 09. 2009. Vec je vedená na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 9 Cbi 22/2009.

Najvyšší súd Slovenskej republiky - ako súd odvolací - jeho rozhodnutím č. k. 5 Obo/47/2012-248 zo dňa 26. 06. 2012 v spojení s doplňacím uznesením č. k. 5 Obo/47/2012- 253 zo dňa 12. 09. 2012 potvrdil napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Cbi 22/2009-191 zo dňa 10. 04. 2012, ktorým bolo konanie v časti pracovného nároku 88.258,20 Eur zastavené.“

Sťažovateľ namieta, že „odvolací súd namiesto náležitého odôvodnenia svojho rozsudku, len udobril rozsudok prvostupňového súdu, moje námietky z odvolania však bagatelizoval odvolávaním sa na paragrafy O. s. p., čím porušil moje právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia“. Taktiež namieta, že „odvolací súd sa náležite nevysporiadal s argumentami, ktoré som uviedol v mojom odvolaní zo dňa 10. 05. 2012 proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Cbi 22/2009-191 zo dňa 10. 04. 2012“.

V nadväznosti na citované sťažovateľ ďalej uvádza, že «v mojom odvolaní som okrem iného poukázal na to, že Krajský súd v Bratislave predchádzajúcim prvým uznesením

č. k. 8 Cbi (sťažovateľ mal zrejme na mysli „9 Cbi“, pozn.) 22/2009-31 zo dňa 16. 02. 2010 v predmetnej právnej veci už rozhodol o zastavení konania. Z odôvodnenia vtedajšieho rozhodnutia vyplýva, že v danej veci súd prvého stupňa už vtedy zistil, že o uznaní nároku prebieha konanie na Krajskom súde v Bratislave vedené pod sp. zn. 8 Cbi 6/2009, na základe návrhu doručeného súdu dňa 22. 05. 2009 s rovnakými účastníkmi, rovnakým predmetom konania a sú tu rovnaké skutkové okolnosti, od ktorých sa odvodzuje právo, ako v prípade podanej žaloby sp. zn. 9 Cbi 22/2009, doručenej súdu dňa 09. 11. 2009. Na

základe zistených skutočností súd prvého stupňa dospel k záveru, že ide o prekážku litispendencie podľa § 83 OSP, a preto konanie sp. zn. 9 Cbi 22/2009 v zmysle § 104 ods. 1 OSP zastavil. Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal moje odvolanie zo dňa 11. 03. 2010 proti tomuto uzneseniu a právoplatným rozhodnutím č. k. 1 Obo 42/2010-40 zo dňa 03. 08. 2010 uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Cbi 22/2009-31 zo dňa 16. 02. 2010 zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Citoval som, že v 1. odseku 4. strany rozhodnutia je uvedené:

„Vo veciach sp. zn. 8 Cbi 6/2009 a sp. zn. 9 Cbi 22/2009 sú síce rovnakí účastníci, žalobca odvodzuje svoje právo od rovnakých okolností, resp. členského pomeru u úpadcu, avšak zatiaľčo v konaní sp. zn. 9 Cbi 22/2009 ide o návrh na určenie, v konaní sp. zn. 8 Cbi 6/2009, vzhľadom na žalobcov návrh na zmenu petitu zo dňa 30. 10. 2009, treba z tohto podania vyvodiť záver, že pôvodný nebol na určenie.“

Poukázal som na to, že Krajský súd v Bratislave predchádzajúcim druhým uznesením č. k. 8 Cbi (sťažovateľ mal zrejme opäť na mysli „9 Cbi“, pozn.) 22/2009-90 zo dňa 15. 03. 2011 v právnej veci vyššie uvedených účastníkov konania už druhý krát rozhodol tak, že konanie v sume 88.258,20 € zastavuje. Z odôvodnenia vtedajšieho rozhodnutia vyplýva, že súd prvého stupňa v danej veci zistil, že o uznaní nároku v sume 88.258,20 € prebieha konanie na Krajskom súde v Bratislave vedené pod sp. zn. 8 Cbi 6/2009, na základe návrhu doručeného súdu dňa 22. 05. 2009 s rovnakými účastníkmi, rovnakým predmetom konania a sú tu rovnaké skutkové okolnosti, od ktorých sa odvodzuje právo, ako v prípade podanej žaloby sp. zn. 9 Cbi 22/2009. Na základe zistených skutočností súd prvého stupňa znova dospel k záveru, že ide o prekážku litispendencie podľa § 83 OSP, a preto konanie sp. zn. 9 Cbi 22/2009 v časti sumy 88.258,20 € v zmysle § 104 ods. 1 OSP zastavil.

Uviedol som, že Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal moje odvolanie zo dňa 10. 04. 2011 proti tomuto uzneseniu a rozhodnutím č. k. 1 Obo 32/2011-104 zo dňa 09. 08. 2011 uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Cbi 22/2009-90 zo dňa 15. 03. 2011 v časti o zastavenie konania v sume 88.258,20 € zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Z odôvodnenia hore uvedeného rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že skutočne o uznaní nároku v sume 88.258,20 € prebieha na Krajskom súde v Bratislave konanie vedené pod sp. zn. 8 Cbi 6/2009, na základe návrhu doručeného súdu dňa

22. 05. 2009 s rovnakými účastníkmi, rovnakým predmetom konania po pripustení zmeny petitu návrhu a sú tu rovnaké skutkové okolnosti, ako v prípade žaloby vedenej pod sp. zn. 9 Cbi 22/2009. Odvolací súd však zistil, že žaloba v konaní 9 Cbi 22/2009 bola doručená súdu dňa 09. 11. 2009 a bola podaná na základe výzvy Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 K 30/99-1576 zo dňa 28. 09. 2009 podľa § 29 ods. 5 ZKV, pretože správca konkurznej podstaty uplatnenú pohľadávku proti podstate vo výške 88.258,20 € poprel... Odvolací súd zistil aj to, že o veci sp. zn. 8 Cbi 6/2009 Krajský súd v Bratislave rozhodol dňa 24. 11. 2010 rozsudkom, ktorým žalobu zamietol. Za vtedajšieho skutkového stavu sa spis nachádzal na Najvyššom súde Slovenskej republiky z dôvodu podaného odvolania...

Citoval som, že v 3. a 4. odseku 5. strany rozhodnutia je uvedený právny záver odvolacieho súdu:

„V takom prípade nie je možné toto konanie zastaviť pre prekážku litispendencie, podľa § 83 O. s. p., z dôvodu bola podaná skoršia žaloba. Pretože táto skoršia žaloba nebola podaná po prihlásení pohľadávky do konkurzu a na výzvu súdu po tom, čo ju správca konkurznej podstaty poprel ako nedôvodnú.

Ide o podanie žaloby na základe iného skutkového stavu, pretože druhú žalobu žalobca podal po tom, čo správca konkurznej podstaty jeho pohľadávku poprel a konkurzný súd ho preto ako veriteľa popretej pohľadávky na podanie určovacej žaloby vyzval.“

Poukázal som na relevantnú skutočnosť, že na základe tohto skutkového a právneho stavu Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, napadnuté uznesenie v časti zastavenia konania zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

V odvolaní zo dňa 10. 05. 2012 som namietal, že súd prvého stupňa v konaní po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Cbi 6/2009-208 zo dňa 24. 11. 2010 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Obo/13/2011-268 zo dňa 28. 09. 2011 nezohľadnil vyššie uvedený právny záver odvolacieho súdu. Namietal som, že konajúci súd sa odchýlil od vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, a relevantnú skutočnosť - že návrh v tejto veci bol podaný na základe výzvy konkurzného súdu č. k. 6 K 30/99-1576 zo dňa 28. 09. 2009 podľa § 29 ods. 5 ZKV, pretože správca konkurznej podstaty uplatnenú pohľadávku proti podstate vo výške 88.258,20 € poprel...

Uviedol som, že vyššie uvedená relevantná skutočnosť (v konaní sp. zn. 8 Cbi 6/2009 ide o podanie žaloby na základe iného skutkového stavu) znamená aj to, že za daného skutkového stavu v predmetnom konaní nie je možné aplikovať § 159 ods. 3 OSP. Vyplýva to aj z odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Obo 3212011- 104 zo dňa 09. 08. 2011 o potvrdení uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Cbi 2212009- 90 zo dňa 15. 03. 2011 v časti o prerušenie konania vo veci rozšírenia žaloby v sume 25.396,19 € do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8 Cbi 6/2009. Poukázal som na to, že v posledných troch odsekoch odôvodnenia je uvedené:

„Je nesporné, že žalobca rozšíril návrh zo dňa 09. 11. 2009 na určenie pravosti, výšky a poradia nároku v sume 88 258,20 eur podaním, došlým súdu 04. 11. 2001, o sumu 25 396,19 eur. Uplatnil si ju ako náhradu mzdy za obdobie od 01. 04. 2009 do 31. 12. 2009 vo výške 10 854,54 eur a za obdobie od 01. 04. 2010 do 31. 12. 2010 v sume 14 541,65 eur.

Ide teda o návrh na určenie pravosti, výšky a poradia nároku, ktorý nebol zahrnutý v pohľadávke, ktorú správca konkurznej podstaty poprel, čo malo za následok, že konkurzný súd žalobcu výzvou zo dňa 28. 09. 2009 vyzval, aby si ju uplatnil podaním určovacej žaloby voči správcovi, o ktorej súd rozhoduje v tomto konaní.

Keďže však aj v tomto žalobcovom nároku sa vedie na Krajskom súde Bratislava konanie pod sp. zn. 8 Cbi 6/2009, ako správne konštatoval súd prvého stupňa, odvolací súd sa s jeho výrokom stotožnil, a preto rozhodnutie v tejto časti potvrdil. “.

Uviedol som, že z predchádzajúceho právneho názoru je zrejmé, že odvolací súd nielen pre posúdenie splnenia podmienok konania rozlíšil striktne konania sp. zn. 8 Cbi 6/2009 a sp. zn. 9 Cbi 22/2009, ale aj pre posúdenie prekážok postupu konania, a robil to na základe relevantnej skutočnosti, že žaloba v predmetnej veci bola podaná na základe výzvy konkurzného súdu, a v konaní sp. zn. 8Cbi 6/2009 ide o podanie žaloby na základe iného skutkového stavu.

Poukázal som na to, že na základe tohto skutkového a právneho stavu nie je možné predmetné konanie zastaviť pre prekážku rozhodnutej veci v zmysle ust. § 159 ods. 3 OSP z dôvodu, že na Krajskom súde v Bratislave bolo vydané rozhodnutie č. k. 8 Cbi 6/2009-208 zo dňa 24. 11. 2010 a Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 4 Obo 13/2011-68 zo dňa 28. 09. 2011 rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil.».

Podľa sťažovateľa najvyšší súd v dôsledku toho, že „s jeho argumentami z odvolania zo dňa 10. 05. 2012 sa nezaoberal bez relevantného odôvodnenia“, zasiahol neprípustným spôsobom do jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Sťažovateľ tvrdí, že „namietané rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Obo/47/2012-248 zo dňa 26. 06. 2012 v spojení s doplniacím uznesením č. k. 5 Obo/47/2012-253 zo dňa 12. 09. 2012 je arbitrárne a nie je v súlade s priebehom konania“.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„Základné právo RNDr. J. B.... domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nestrannom súde podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave vo veci vedenej pod sp. zn. 9 Cbi 22/2009 porušené bolo.

Základné právo RNDr. J. B.... domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nestrannom súde podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. 5 Obo/47/2012 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky zruší rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Obo/47/2012-248 zo dňa 26. 06. 2012 v spojení s doplniacím uznesením č. k. 5 Obo/47/2012-253 zo dňa 12. 09. 2012 a vráti vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zruší rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Cbi 22/2009-191 zo dňa 10. 04. 2012 a vráti vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

... Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Bratislave sú povinný uhradiť RNDr. J. B. trovy konania k jeho rukám v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou,

porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cbi 22/2009 a jeho uznesením z 10. apríla 2012 a tiež postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obo 47/2012 a jeho uznesením z 26. júna 2012 v spojení s dopĺňacím uznesením z 12. septembra 2012 došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cbi 22/2009 a jeho uznesením z 10. apríla 2012, ktorým bolo konanie o určenie pravosti, výšky a poradia pracovného nároku v časti 88 258,20 € zastavené

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným

súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti namietanému postupu krajského súdu a jeho uzneseniu z 10. apríla 2012, ktorým tento súd konanie v časti nároku 88 258,20 € zastavil (z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sťažnosťou namieta výlučne tú časť konania vedeného krajským súdom o určenie pravosti, výšky a poradia pracovného nároku v sume 113 654,39 €, ktorá sa týka zastavenia konania v časti nároku 88 258,20 €, pozn.), mohol sťažovateľ podať odvolanie (ktoré aj podal), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd ako odvolací súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Nad rámec uvedeného ústavný súd navyše poukazuje na skutočnosť, že o sťažovateľom uplatnenom pracovnom nároku v sume nad 88 258,20 € do sumy 113 654,39 € v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 9 Cbi 22/2009 nebolo ešte v čase doručenia sťažnosti právoplatne rozhodnuté.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obo 47/2012 a jeho uznesením z 26. júna 2012 v spojení s dopĺňacím uznesením z 12. septembra 2012

Sťažovateľ v sťažnosti predovšetkým namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie, ku ktorému podľa neho malo dôjsť nedostatočne odôvodneným uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 47/2012 z 26. júna 2012 v spojení s dopĺňacím uznesením z 12. septembra 2012, ktorým potvrdil správnosť uznesenia krajského súdu z 10. apríla 2012 o zastavení konania o určenie pravosti, výšky a poradia v časti nároku 88 258,20 €. Podľa názoru sťažovateľa je označené uznesenie nepresvedčivé najmä v časti týkajúcej sa preskúmania procesných

podmienok konania, pričom nezohľadňuje právny záver v poradí druhého rozhodnutia odvolacieho súdu (na základe ktorého odvolací súd predchádzajúce uznesenie krajského súdu sp. zn. 9 Cbi 22/2009 z 15. marca 2011 v časti zastavenia konania zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie) pri skúmaní podmienok konania z hľadiska prekážky rozhodnutej veci [§ 159 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)].

Ústavný súd z obsahu sťažnosti sťažovateľa a k nej pripojených listinných dôkazov zistil, že sťažovateľ sa žalobou doručenou krajskému súdu 9. novembra 2009 domáhal voči žalovanému určenia pravosti, výšky a poradia pracovného nároku v sume 88 258,20 € z titulu náhrady mzdy za obdobie troch mesiacov pred začatím konkurzu vyhláseného na majetok úpadcu a v priebehu konkurzu od 1. januára 1999 do 31. marca 2009. Podaním doručeným krajskému súdu 4. januára 2011 sťažovateľ požiadal o rozšírenie petitu žaloby, a to za obdobie od 1. apríla 2009 do 31. decembra 2010, o sumu 25 396,19 €. Zmena petitu žaloby bola krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cbi 22/2009 pripustená 8. marca 2011.

Z príloh k sťažnosti ústavný súd taktiež zistil, že v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cbi 6/2009 sa žalobou z 15. mája 2009 a jej následnými zmenami sťažovateľ domáhal na krajskom súde proti žalovanému určenia, že jeho pohľadávka v sume 88 258,20 € je oprávnená a je pracovným nárokom podľa § 31 ods. 3 ZKV. Sťažovateľ uplatnil nárok z titulu mzdových nárokov z neplatného preradenia na inú prácu u úpadcu a následného neplatného ukončenia jeho členstva u úpadcu, ktorých neplatnosť bola konštatovaná právoplatnými súdnymi rozhodnutiami [neplatnosť preradenia na inú prácu rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 C 177/1990 z 19. februára 1991 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 Co 199/1991 z 19. júna 1991 a neplatnosť vylúčenia z členstva v družstve rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 C 177/1990 zo 6. augusta 1992 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 Co 368/1992 z 25. marca 1993, pozn.]. Sťažovateľ si uvedené mzdové nároky v predmetnom konaní uplatňoval za obdobie troch mesiacov pred vyhlásením konkurzu a počas priebehu konkurzného konania (od 1. januára 1999 do 31. marca 2009, pozn.) a pri stanovení výšky za jednotlivé časové obdobia vychádzal

z údajov Štatistického úradu Slovenskej republiky a v rokoch 2008 a 2009 použil metódu interpolácie.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 8 Cbi 6/2009 z 24. novembra 2010 žalobu sťažovateľa o určenie pravosti pohľadávky v sume 88 258,20 € zamietol, pričom predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť 7. decembra 2011 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 13/2011 z 28. septembra 2011 (na základe sťažnosti sťažovateľa boli uvedené rozsudky všeobecných súdov preskúmané aj v konaní pred ústavným súdom, ktorý uznesením sp. zn. II. ÚS 343/2012 z 13. septembra 2012 jeho sťažnosť odmietol, pozn.). Medzitým na základe sťažovateľom podaného dovolania najvyšší súd ako dovolací súd uznesením sp. zn. 2 ObdoV 5/2012 z 29. marca 2012 odmietol dovolanie sťažovateľa proti rozsudku odvolacieho súdu z 28. septembra 2011.

Krajský súd, skúmajúc podmienky konania sp. zn. 9 Cbi 22/2009 podľa § 103 OSP, konštatoval, že v predmetnej veci je prekážka, ktorá bráni súdu vo veci konať, a to je prekážka rozhodnutej veci – rei iudicatae (§ 159 ods. 3 OSP). Keďže išlo o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, krajský súd uznesením sp. zn. 9 Cbi 22/2009 z 10. apríla 2012 konanie v časti nároku 88 258,20 € zastavil a žiadnemu účastníkovi nepriznal právo na náhradu trov konania. Proti označenému uzneseniu krajského súdu podal odvolanie žalovaný v časti týkajúcej sa výroku o trovách konania, ako aj sťažovateľ proti výroku, ktorým bolo konanie v časti nároku 88 258,20 € zastavené.

Najvyšší súd ako odvolací súd uznesením sp. zn. 5 Obo 47/2012 z 26. júna 2012 uznesenie krajského súdu sp. zn. 9 Cbi 22/2009 z 10. apríla 2012 v žalovaným napadnutej časti trov konania potvrdil.

Pretože odvolací súd nerozhodol vo svojom uznesení z 26. júna 2012 aj o odvolaní sťažovateľa, postupom podľa § 166 ods. 2 OSP v spojení s § 167 ods. 2 OSP doplniacím uznesením sp. zn. 5 Obo 47/2012 z 12. septembra 2012 doplnil uznesenie z 26. júna 2012 o výrok, ktorým napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 9 Cbi 22/2009 z 10. apríla 2012 o zastavení konania v časti nároku 88 258,20 € potvrdil.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal aj napadnuté doplniace uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 47/2012 z 12. septembra 2012 k uzneseniu sp. zn. 5 Obo 47/2012 z 26. júna 2012 a v tejto súvislosti poukazuje na relevantnú časť jeho odôvodnenia, v ktorej sa uvádza:

«Žalobca namieta, že nastali podmienky, pre ktoré súd prvého stupňa konanie v časti návrhu 88 258,20 eur zastavil pre prekážku veci rozhodnutej.

Odvolací súd konštatoval, že na Krajskom súde v Bratislave bolo vedené konanie pod sp. zn. 8 Cbi 6/2009 vo veci žalobcu: RNDr. J. B., K. proti žalovanému: JUDr. D. N., SKP A. L., o určenie pravosti pohľadávky vo výške... 88 258, 20 Sk (najvyšší súd má zrejme na mysli „88 258,20 €“, pozn.) titulom pracovného nároku. Žalobca podal žalobu 22. mája 2009, pričom poslednou zmenou petitu z 20. júla 2009 upravil výšku pohľadávky na 88 25820 Sk. Súd prvého stupňa žalobu žalobcu zamietol, keďže žalobca svoj nárok riadne nešpecifikoval, ako aj s prihliadnutím na vznesenú námietku premlčania. Toto rozhodnutie bolo odvolacím súdom potvrdené, a to rozsudkom Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Obo 13/2011 dňa 28. septembra 2011.

Dňa 9. novembra došla na súd prvého stupňa žaloba žalobcu RNDr. J. B., K. proti žalovanému JUDr. D. N., A. L., o určenie pravosti, výšky a poradia pracovného nároku vo výške 88 258,20 Sk (najvyšší súd má zrejme opäť na mysli „88 258,20 €“, pozn.). Toto konanie je vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 9 Cbi 22/2009.

Súd prvého stupňa konanie vedené pod sp. zn. 9 Cbi 22/2009 uznesením zastavil dňa 15. marca 2011 pre prekážku litispendencie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozhodol o odvolaní žalobcu uznesením 9. augusta 2011, sp. zn. 1 Obo 32/2011 tak, že uznesenie súdu prvého stupňa, v časti ktorou konanie zastavil, zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, keď dospel k názoru, že síce účastníci konania sú tí istí, ako aj predmet konania je ten istý, ale žalobca bol nútený uplatniť svoju pohľadávku na súde na základe výzvy súdu, a preto dospel odvolací súd k názoru, že v predmetnej veci nejde o litispendenciu.

Za danej situácie odvolací súd nebude polemizovať o rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Obo 32/2011, toto rozhodnutie je právoplatné a týka sa zastavenia konania pre litispendenciu.»

K námietke sťažovateľa, že na zastavenie konania v časti nároku 88 258,20 € pre prekážku veci rozhodnutej neboli splnené podmienky, najvyšší súd v odôvodnení dopĺňacieho uznesenia uviedol:

„Podľa ust. § 159 ods. 3 O. s. p., len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Citované ustanovenie § 159 ods. 3 O. s. p. je všeobecným vyjadrením platnej prekážky res iudicatea. Vyjadruje zákaz konať vo veci a rozhodnúť, ak o určitej otázke už bolo vydané rozhodnutie súdu. Táto prekážka konania, ktorá je dôsledkom materiálnej povahy právoplatného rozsudku, má za následok, že konanie musí byť v ktoromkoľvek štádiu zastavené. O prekážku veci rozhodnutej ide vtedy, ak ide o totožnú vec. O totožnosť veci ide, ak je daná totožnosť účastníkov konania, predmet konania vyplývajúci z rovnakých skutkových dôvodov a ide o to isté plnenie.

Odvolací súd konštatoval, že totožnosť účastníkov konania je daná v konaní 8 Cbi 6/2009, ako i v konaní 9 Cbi 22/2009. rovnako je daný predmet konania z rovnakých skutkových dôvodov - pracovnoprávne nároky žalobou a ide aj o to isté plnenie (88 258,20 eur). Odvolací súd sa nestotožnil s názorom odvolateľa, ktorý, poukazujúc na rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 8 Cbi 6/2009 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Obo 13/2011 nie je rozhodnutím, ktoré by zakladalo podklad pre prekážku veci rozhodnutej, lebo rozsudok, sp. zn. 8 Cbi 6/2009 nerozhodol o nároku žalobcu, ale z dôvodu neunesenia dôkazného bremena odvolateľa - žalobcu a z dôvodu premlčania. Ak žalobca v oboch žalobách dôvodil rovnakými tvrdeniami, pričom súd v rozsudku sp. zn. 8 Cbi 6/2009 dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, rozhodol vo veci samej a súd je povinný k takému rozhodnutiu zo zákona prihliadnuť pri skúmaní podmienok konania (§ 103 O. s. p.), tak ako to spravil prvostupňový súd v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cbi 22/2009. Neobstojí ani námietka žalobcu – odvolateľa, že nejde o rovnakú vec, keďže v žalobe vedenej pod sp. zn. 9 Cbi 22/2009 žiadal o určenie pravosti, výšky a poradia pracovného nároku v sume 88 258,20 eur, pričom petit v žalobe žalobcu, vedenej pod sp. zn. 8 Cbi 6/2009, znel o určenie pravosti pohľadávky vo výške 2 929,64 eur (88 258.20 eur) proti podstate a v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Obo 13/2011 je uvedený petit o určenie pravosti pohľadávky proti podstate. Odvolací súd má za to, že ani táto námietka odvolateľa nie je dôvodná, keďže o to isté plnenie (petit) ako 3. podmienky vyžadovanej pri

posudzovaní prekážky veci rozhodnutej sa táto podmienka posudzuje tak, či sa účastník domáha obsahovo rovnakého výroku ako vo veci, v ktorej už bolo rozhodnuté. A to ako v spore vedenom pod sp. zn. 8 Cbi 6/2009, tak aj v spore vedenom pod sp. zn. 9 Cbi 22/2009 je nepochybne rovnaké.

K ďalším dôvodom uvedeným v odvolaní žalobcu – odvolateľa odvolací súd neprihliadol, keďže posudzujú právoplatné rozhodnutia, okolnosti, pre ktoré považuje svoj nárok za oprávnený. Tieto nemajú vplyv na skutočnosť, že o tej istej veci už súd právoplatne rozhodol, čo zakladá prekážku veci rozhodnutej.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní námietok odvolateľa konštatoval, že tieto nevyvracajú prekážku res iudicatae, a preto uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým konanie v časti návrhu o 88 258,20 eur zastavil ako vecne správne podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.“

Úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či sa najvyšší súd ako odvolací súd vysporiadal s odvolaním sťažovateľa ústavne konformným spôsobom, t. j. či jeho stotožnenie sa so závermi krajského súdu, pokiaľ ide o zistenie skutkového stavu, zistenie splnenia podmienok na zastavenie konania v časti nároku 88 258,20 € pre prekážku veci rozhodnutej, ako aj s právnymi názormi vyslovenými v doplnacom uznesení krajského súdu možno považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukázal na svoju konštantnú judikatúru, v zmysle ktorej nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je určená princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade,

ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

Z toho vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení tohto právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Pokiaľ ide o požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia súdu v limitoch čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej čl. 6 ods. 1 dohovoru síce zaväzuje všeobecný súd, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, to však neznamená, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, ktorá vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno podľa záverov ESLP posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 288). Znamená to, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať

odpoveď na každú poznámku, pripomienku alebo návrh, ak ide o takú otázku, ktorá nie je relevantná a nevyhnutná pre dané rozhodnutie.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom dopĺňacieho uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 47/2012 z 12. septembra 2012 (s prihliadnutím na obsah uznesenia krajského súdu sp. zn. 9 Cbi 22/2009 z 10. apríla 2012, ktorý bol v odvolacom konaní preskúmaný) dospel k názoru, že zo záverov odvolacieho súdu týkajúcich sa posudzovanej právnej otázky (preukázanie splnenia procesných podmienok na zastavenie konania v časti nároku 88 258,20 € pre prekážku veci právoplatne rozhodnutej) nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

Podľa § 103 OSP súd kedykoľvek za konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať (podmienky konania). Toto ustanovenie ukladá súdu povinnosť v každom štádiu konania prihliadať na to, či sú splnené zákonom stanovené podmienky (procesné podmienky konania) na to, aby súdne konanie mohlo prebehnúť a súd mohol rozhodnúť.

Podľa § 159 ods. 3 OSP len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

Podľa § 104 ods. 1 prvej vety OSP ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Prekážka rozsúdenej veci (*rei iudicatae*) svojou podstatou patrí k procesným podmienkam a jej existencia (zistenie) v každom štádiu konania vedie k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným

petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t. j. ak vyplýva z rovnakého skutku).

Právoplatné rozhodnutie súdu tvorí prekážku rozsúdenej veci však iba v takom rozsahu, o ktorom bolo súdom už právoplatne rozhodnuté (pozri napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 51/2008 z 21. apríla 2010).

Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený inak, nesprávne či neúplne (pozri judikát najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 71/2012 z 27. septembra 2012).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že konaniu vo veci sťažovateľa predchádzalo iné konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 8 Cbi 6/2009 o určenie, že jeho pohľadávka v sume 88 258,20 € je oprávnená a je pracovným nárokom podľa § 31 ods. 3 ZKV a bolo o ňom právoplatne rozhodnuté (rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8 Cbi 6/2009 z 24. novembra 2010 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 13/2011 z 28. septembra 2011).

Pokiaľ nedôjde k zmene skutkových okolností, tvorí uvedený právoplatný rozsudok, ktorým krajský súd zamietol žalobu sťažovateľa o určenie, že jeho pohľadávka v sume 88 258,20 € je oprávnená a je pracovným nárokom podľa § 31 ods. 3 ZKV, prekážku veci právoplatne rozsúdenej (§ 159 ods. 3 OSP v spojení s § 167 ods. 1 OSP).

Podstata námietok sťažovateľa je založená na jeho presvedčení, že v prípade jeho žalobných návrhov nešlo o tú istú vec, keď *„žaloba v predmetnej veci bola podaná na základe výzvy konkurzného súdu, a v konaní sp. zn. 8 Cbi 6/2009 ide o podanie žaloby na základe iného skutkového stavu“*.

Pri porovnávaní oboch žalobných návrhov (v konaní sp. zn. 8 Cbi 6/2009 a sp. zn. 9 Cbi 22/2009) je zrejmé, že niet medzi nimi zásadného rozdielu. Odvolací súd konštatoval totožnosť účastníkov konania v konaní sp. zn. 8 Cbi 6/2009, ako i v konaní sp. zn. 9 Cbi 22/2009, ten istý predmet konania – určenie, že pohľadávka sťažovateľa v sume 88 258,20 € je oprávnená a je pracovným nárokom podľa § 31 ods. 3 ZKV a rovnako sú zhodné skutkové okolnosti, keďže v oboch konaniach sťažovateľ uplatňoval mzdové nároky za to isté obdobie z dôvodu, že úpadca s ním neplatne rozviazal pracovný pomer a ukončil členstvo v družstve a vytvoril mu prekážky v práci.

Vychádzajúc z dosiaľ uvedeného, ústavný súd zastáva názor, že sťažovateľ svojou argumentáciou v konaní pred všeobecnými súdmi ani v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nepreukázal takú významnú zmenu skutkových okolností, ktorá by odlišila obe podania (žalobné návrhy) takým spôsobom, aby bolo možné dospieť k záveru o neexistencii prekážky veci právoplatne rozsúdenej. Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia doplnacieho uznesenia najvyššieho súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký výklad a aplikáciu ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu, ale najmä s rozsahom odôvodnenia doplnacieho uznesenia z 12. septembra 2012 nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto odôvodnenia. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia relevantných právnych noriem, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu interpretácia § 159 ods. 3 OSP a jeho odôvodnenie najvyšším súdom v danej veci takéto nedostatky nevykazuje a nevyžaduje ústavno-súdnu korekciu.

Na tomto základe ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným doplniacim uznesením najvyššieho súdu a sťažovateľom označeným základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na

základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd uvádza, že neposudzoval napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 47/2012 z 26. júna 2012, ktorým bolo uznesenie krajského súdu sp. zn. 9 Cbi 22/2009 z 10. apríla 2012 v časti výroku o trovách konania potvrdené, keďže sťažovateľ neuviedol proti nemu žiadne výhrady. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažnosťou namieta výlučne výrok doplnený v tomto uznesení dopĺňacím uznesením z 12. septembra 2012, ktorým najvyšší súd potvrdil napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 9 Cbi 22/2009 z 10. apríla 2012 o zastavení konania v časti nároku 88 258,20 €.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. decembra 2013